

tigheder og enighed om, hvad overholdelse af menneskerettighederne indebærer, er blevet en selvfølge for os. Men lige så vel som det er et paradoks, at danske vælgere kan blive hjemme på sofaen og ikke bruge deres grundlovssikrede stemmeret, samtidig med at der er folk her på kloden, der er parat til at dø for at få stemmeret, ja, så er der naturligvis også paradokser i, hvordan begrebet menneskerettigheder bliver anvendt.

Går man ud og lytter til, hvad der bliver sagt i befolkningen, så er begrebet menneskerettigheder jo noget, der efterhånden er ganske voldsomt. Det bliver brugt af folk i flæng, og det bliver efterhånden udvidet til også at skulle gælde dyr og planter. Folk hævder, at de rettigheder, mennesker har, også bør gøre sig gældende for andre dele af naturen. Men hvad der er langt værre er, at menneskerettigheder i stigende grad overgår til at være såkaldte positive sociale rettigheder frem for at være det, der desværre rett sprogligt hedder negative rettigheder.

De positive sociale rettigheder kender vi ikke så mange af i Danmark. Vi har dog en enkelt i vores grundlov omkring retten til arbejde. Så har man så, fordi man godt vidste, at man ikke var i stand til at overholde den, også angivet, hvad der skal ske, hvis folk ikke kan få et arbejde, nemlig at de så skal have en særlig social understøttelse.

Det, der jo er problemet, når man diskuterer menneskerettigheder, er, at hver gang man definerer positive sociale rettigheder, så skal man huske på at lave en særlig paragraf, der fortæller, hvad man så skal gøre, hvis den ikke bliver overholdt. Hvorimod staten, hvad angår de såkaldte negative rettigheder som ytringsfrihed osv., aldeles ikke skal gøre noget. Det er lige præcis det, der er meningen. Staten skal afholde sig fra at gøre noget.

Kigger vi så i det regelsæt, som EU fungerer under i øjeblikket, ja, så er der jo sagt meget skidt om Amsterdamtraktaten. Jeg har selv sagt ganske meget skidt om Amsterdamtraktaten, men den har dog trods alt også visse positive elementer. Vi synes, at en af de ting, der er værd at nævne, og som vi citerer flittigt, er traktatens artikel 6, som klart fortæller, at Unionen bygger på principperne om frihed, demokrati, respekt for menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder samt retsstatsprincippet, der alle er principper, som medlemsstaterne har til fælles.

Sådan. Der er ikke grund til at tilføje noget. Enhver botanisering kan kun give anledning til problemer. Derfor er det vores opfattelse, at hele det projekt, der er sat i gang, er et skalleskjul. Det er et forsøg på at lukke op for noget, der skal ende med, at EU en dag har sin egen forfatning. Og det er vi modstandere af, for vi ønsker ikke Europa udviklet til en føderal stat, særlig ikke når vi læser i EU-Kommissionens seneste 5 års-plan, at formandens, eller som han jo hedder i alle andre lande, præsidentens plan er, at Europa skal påtage sig et stærkt lederskab af hele verden. Det er ordvalg, som vi har hørt før og som vi ikke bryder os om. Slet ikke, hvis der så skal ligge en egentlig forfatning bagved.

Vores opfattelse er derfor, at det bedste, der kan ske, er, at man jo da kan skrive en eller anden tekst sammen, som man kan bruge ved festlige lejligheder. Og skulle den tekst have karakter af at være en sådan læse let-version for borgere, der ikke forstod de ellers meget indlysende tre sætninger, jeg lige læste op, ja, så for vores skyld ingen alarm. Men det skal ikke være et politisk dokument, det skal ikke være en protokol, og det skal slet ikke være noget, der senere skal ind i traktaten.

Derfor vil vi, når der skal stemmes, kunne støtte de forslag til vedtagelse, der er fremlagt af henholdsvis Enhedslisten og Dansk Folkeparti. Men som flere andre har været inde på tidligere i debatten, så synes vi også, at de perspektiver, der ligger, er skræmmende, når man ser, hvad der bliver taget af initiativer i den her anledning. Vi er dybt bekymrede, når tidligere socialdemokratisk folketingsmedlem og minister Torben Lund kan foreslå, at en sådan traktat skal misbruges til at forbyde visse politiske partier i Europa. Det er nemlig ikke at håndhæve menneskerettighederne.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Jeg vil gerne sige tak for debatten. Der har da undervejs været et par snapse, synes jeg, som man kunne sidde og glæde sig over. Jeg synes ikke mindst fru Mimi Jakobsens indlæg gav i hvert fald mig et indtryk af, at her er der da et projekt, vi kan gå ud i, som også nogle kan glæde sig over og synes har et perspektiv, og det samme synes jeg også om hr. Claus Larsen-Jensens og fru Arnolds indlæg her under debatten.

Jeg overvejede på et tidspunkt, da udenrigsministeren følte anledning til at gå op og få bragt debatten på sporet igen, om det nu var i